

нитѣ висоти Юженѣ и Северенѣ Черенѣ върхове. Това затвърди положението на Западния корпусъ, и му позволи на следния день да предприеме решителна атака на сръбскитѣ сили.

2-а търновска и 4-а плѣвенска дружини, които, както се спомена, бѣха изостанали по-назадъ отъ 3-а и 4-а търновски дружини, получиха заповѣдь отъ капитанѣ Никифорова да се доближатъ задъ бойния му редъ при с. Държина. По пѣтя, обаче, тѣзи дружини бѣха спрѣни отъ Княза, и установени да ношуватъ при шосето. Наблизо тукъ се бѣ установила и 1-а търновска дружина отъ колоната на майорѣ Стояновѣ. Изобщо казано, на 14-и ноемврий Търновскитѣ дружини нѣмаха случай да влѣзатъ въ бой, обаче тѣхното държане при преживѣната изненада отъ Западния корпусъ заслужава похвала. Тѣ запазиха хладнокрѣвието и дисциплината си и твърдо останаха на мѣстата си, докато се въдвори общото спокойствие.

На следния день, 15-и ноемврий, когато се развиха решителнитѣ действия около Пиротъ, 6-и пех. Търновски полкъ бѣ включенъ въ състава на Българското лѣво крило (капитанѣ Поповѣ). Този день, както е известно, борбата се начена твърде рано и най-напредъ при това Българско крило. Капитанѣ Поповѣ, който презъ нощта бѣ зазладѣлъ Южния Черенѣ Върхъ, и подъ чието командване следъ това бѣха поставени и други части, даде заповѣдь за боя на 15-и ноемврий още въ 3 часа сутринята. За целта той разпредѣли подчиненитѣ си войски и имъ даде следнитѣ задачи:

Дѣсенѣ участъкъ — 2-а, 3-а и 4-а търновски¹⁾ и 4-а плѣвенска дружини съ две батареи — да настѣпи по политѣ на висотитѣ Бошурата и Гола Рудина, и презъ в. Келъ Ташъ да се насочи къмъ Бари Чифликъ и с. Блато.

Срѣденѣ участъкъ — две дружини и една планинска батарея — по висотитѣ влѣво отъ Дѣсната колона.

Лѣвъ участъкъ — една дружина и половина ескадронъ — презъ с. Пресианъ за с. Росица.

Общъ резервъ — три дружини — по пѣтя на Срѣдната колона.

На разсѣмване сѣрбитѣ, които бѣха загубили Черни Върхъ, предприеха последна контѣратака, за да си възвѣрнатъ висотата. Тѣ, обаче, бѣха отбити, и българскитѣ части около върха настѣпиха, за да осигурятъ неговото владѣние. Сръбскитѣ 6-и дрински полкъ, който тукъ бѣ водилъ борбата още отъ миналия день, се отдрѣпна къмъ висотитѣ Забелъ и Бошурата. Пристигащиятъ въ негова помощъ 14-и полкъ отъ Моравската дивизия бѣ изненаданъ съ огънь и отблѣснатъ въ безредие назадъ. Тогава се начена и общото движение на частитѣ отъ Българското лѣво крило. 6-и пех. Търновски полкъ (тритѣ дружини) настѣпи въ указаната му посока къмъ в. Бошурата, съ 2-а и 3-а дружини въ първа линия и 4-а — въ втора. Срещу него — на в. Бошурата — се намираше въ това време сръбскитѣ 4-и полкъ. Последниятъ посрещна настѣпващитѣ дружини съ огънь, обаче Търновци не се спрѣха — тѣ продължаваха да настѣпватъ, докато стигнаха до подножието

¹⁾ Презъ деня къмъ Полка се присѣдини и 1-а дружина.